

ת"פ 63826/06/20 - מדינת ישראל נגד פלוני - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 63826-06-20 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כבוד השופט יריב בן דוד

בעניין: מדינת ישראל
ע"י המתמחה קרין זרסקי ועו"ד שרון לוי

המאשימה

נגד

פלוני - בעצמו

ע"י ב"כ עו"ד ליאור כהן

הנאשמים

הכרעת דין

רקע

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו שתי עבירות איומים ועבירת תקיפה (סתם) של בן זוג, לפי סעיפים 192 ו-382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

על פי עובדות כתב האישום, ביום 06.03.20, בסמוך לשעה 12:17, נסע הנאשם ברכב יחד עם בת זוגו, הגב' ד"ס (להלן: "**המתלוננת**") ושלושת ילדיהם המשותפים. משהגיעו לשדרות ירושלים 7 בבאר-שבע, הכה הנאשם במתלוננת באמצעות ידו, בלחיה השמאלית, ולאחר שהמתלוננת אמרה לנאשם כי נמאס לה לחיות כך וכי "**זה הסוף**", איים עליה הנאשם באומרו לה כי "**הסוף יהיה בבית העלמין**".

בסמוך לאחר מכן, התקשר הנאשם לאם המתלוננת, הגב' ג' (להלן: "**ג'**"), ואיים עליה בכך שאמר לה: "**אם לא תרסני את הבת שלך אני רוצח אותה**".

תשובת הנאשם לכתב האישום

2. ביום 10.5.21, מסר הנאשם באמצעות סנגורו במקום ובמועד האירוע שבכתב האישום התפתח ויכוח בינו למתלוננת. הנאשם הכחיש כי הרים יד על המתלוננת או כי איים עליה.

הנאשם אישר את דבר קיומה של שיחת הטלפון בינו לבין ג', וטען כי במהלכה הוא ביקש ממנה שתגיע ותאסוף את בתה, בשל התנהגותה, אך הכחיש כי אמר הדברים המיוחסים לו בכתב האישום.

תמצית הליך ההוכחות

3. במסגרת פרשת התביעה, נשמעו עדותה של המתלוננת, אמה ג', ואביה מ' (להלן: "מ").

כמו כן, הוגשו בהסכמה המסמכים הבאים: דוח פעולה מיום 6.3.20 מטעם השוטרת ליאל לוי (להלן: "השוטרת ליאל") (ת/1); דוח עיכוב הנאשם מיום 6.3.20 מטעם השוטרת ליאל (ת/2); דיסק סרטון מצלמת גוף של השוטרת ליאל (ת/3); דוח עימות בין הנאשם למתלוננת מיום 6.3.20 (ת/4); חקירת הנאשם מיום 6.3.20 (ת/5). מטעם הנאשם הוגשו המסמכים הבאים: מזכר מטעם השוטרת עמיחי סוויסה מיום 12.3.2020 (תמלול מוקד 100) (נ/1); דיסק שיחת מוקד 100 (נ/2).

4. במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם להגנתו. התקבלו תמונות מאירוע בר המצווה של בנם של המתלוננת והנאשם אשר נערכה מספר ימים לאחר אירועי כתב האישום (נ/3, נ/4).

תמצית סיכומי המאשימה

5. ב"כ המאשימה בסיכומי, עתר להרשיע הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ב"כ המאשימה הפנה לדבריה של המתלוננת בבית-המשפט, לפיהם במהלך ויכוח בינה לבין הנאשם, האחרון הכה בה באמצעות "מרפק בצד שמאל" תוך הצבעה על פניה, ולאחר שאמרה לו כי נמאס לה ושזה "הסוף, נגמר", הנאשם מסר לה בתגובה כי "הסוף יהיה רק בבית העלמין". כן הפנה ב"כ המאשימה לדברי המתלוננת לפיהם, הנאשם התקשר לאמה, ומסר לה: "תרסני את הבת שלך, אם לא אני ארצח אותה". ב"כ המאשימה ציין כי בהמשך עדותה בבית-המשפט, המתלוננת תיארה תקיפתה בשנית, הדגימה ביצועה באמצעות מרפק יד ימין, וציינה כי הנאשם הכה בה בצד שמאל של פניה.

ב"כ המאשימה הפנה לסרטון (ת/3) שיש בו להבהיר את דבריה של המתלוננת אשר לאופן בו ספגה את המכה מידי הנאשם, שכן כבר במעמד זה, מסרה המתלוננת לשוטרת ליאל כי קיבלה "בוקס" מהנאשם ומבהירה בו במקום כי הדבר נעשה באמצעות "המרפק שלו, עם היד הוא נתן לי אגרוף". בעניין זה נטען כי נוכח דברי הבהרה אלו של המתלוננת עוד בשטח בסמוך לאחר האירוע אין לומר כי מספקת שתי גרסאות שונות.

עוד הפנה ב"כ המאשימה לדבריה של המתלוננת בענין יחסיה עם הנאשם בעת האחרונה, על פיהם היא והנאשם "מסתדרים", ולראיה, נסיעתם המשותפת לאחרונה עם ילדיהם לצורך הוצאת דרכון לביתם.

ב"כ המאשימה הפנה לדברי אמה של המתלוננת, ג', אשר חזרה על דברי האיומים כלפי בתה שהשמיע הנאשם באוזניה, וציינה כי רעדה למשמע הדברים, בעקבותיהם ביקשה מבעלה כי יביא את המתלוננת אל ביתם.

ב"כ המאשימה הפנה לעדותו של אבי המתלוננת, מ', אשר מסר כי קיבל שיחת טלפון מג' אשר ביקשה ממנו ללכת למגורי המתלוננת, שכן "הם רבים והוא איים לרצוח אותה".

ב"כ המאשימה עמד על אי התאמות בגרסתו של הנאשם. כך למשל - תחילה מסר הנאשם כי המתלוננת התקשרה למשטרה עובר לשיחה עם אימה, ואילו בהמשך מסר כי השיחה למשטרה הייתה רק לאחר השיחה עם האם. ב"כ המאשימה עמד על אי סבירות וחוסר הגיון אשר לדברי הנאשם לעניין יחסה של אמה למתלוננת כלפיו - שהרי אם לטענתו, האחרונה מגלה יחס עויין כלפיו במהלך כל שנות היכרותו עם המתלוננת ואף "מחפשת" להכניסו למאסר, מדוע אם כן הוא בחר להתקשר דווקא אליה בעת הוויכוח עם המתלוננת?

נטען כי עדות הנאשם רצופה סתירות, אי דיוקים וחצאי אמיתות וכשהאחרון נדרש לענות על שאלות קשות, לא השיב עליהן או התמהמה ארוכות עובר למתן תשובותיו.

ב"כ המאשימה הפנה לכך שהנאשם טוען מחד למחדלים הקשורים באי גביית עדות מילדיו. ברם, עת נשאל אם מסכים לכך שהילדים ימסרו עדותם בבית-המשפט במסגרת ההליך עתה, השיב - "תזמינו אותם. אני לא אקח על עצמי להרוס להם את החיים. הלב שלי לא נותן לי לעשות להם טראומה". ובהקשר זה הפנה להלכה לפיה הימנעות הנאשם להביא ראיות לטובתו, מהווה חיזוק לראיות התביעה.

תמצית סיכומי הנאשם

6. הסנגור הפנה לקריאתה של המתלוננת למוקד החירום המשטרתי, שיחה בה דיווחה כי הנאשם מבקש לקחת ממנה את ילדה ומרים יד עליה ועל אביה. זאת, בניגוד להודעתה במשטרה, בה מסרה כי לא אמרה כן. לטענת ההגנה, האזנה לקריאה זאת מלמדת כי המתלוננת אינה חוששת מפני הנאשם.

כן הפנה הסנגור להיעדר כל סימן על פני המתלוננת, לרבות אדמומיות, עליה העידה המתלוננת. בהקשר זה הפנה הסנגור להערת השוטר אשר ערכה תשאול למתלוננת במקום האירוע וצינה כי לא הבחינה בסימן על פניה. נטען כי היעדרם של סימני אלימות לא עולה בקנה אחד עם אופי המכה המיוחסת לנאשם על ידי המתלוננת - באמצעות מרפק.

הסנגור הפנה לתמונות שהוגשו לבית-המשפט, תמונות אשר צולמו כשבועיים לאחר אירוע האלימות מושא כתב האישום, ובהן נראים המתלוננת והנאשם מחובקים ומאושרים. נטען בהקשר זה כי התמונות לא עולות בקנה אחד עם המיוחס לנאשם זמן קצר עובר למועד צילומן.

נטען כי יש לבחון את עדויות הורי המתלוננת בזהירות, שכן הן מגמתיות, מכילות שקרים וסתירות, וכי מדובר בעדים בעלי אינטרס. כך למשל הפנה לעדותה של האם ג', לפיה, תיארה קשר לא תקין בין המתלוננת והנאשם, דברים אשר לא עולים בקנה אחד עם גרסת המתלוננת בדבר היעדר מודעות אצל הוריה בעניין הקשר שלה עם הנאשם. עוד הפנה לסתירה בין דבריה של ג' לפיהם לא פעלה כדי לנתק הקשר עם הנאשם, לבין עדות האב, מ', לפיה ההורים גירשו המתלוננת מביתם ולא היו בקשר עימה למשך חצי שנה.

אשר לעדותו של מ', הפנה הסנגור לכך שמדובר בעדות מתואמת, והגם כך, נתגלו בה שקרים לאחר שנחקר בחקירה נגדית והפנה בעניין זה לדברי האב שמסר כי לקח לידי את הילד הקטן מהמתלוננת והנאשם, בעוד שהמתלוננת העידה כי שמרה מרחק מהנאשם ועמדה ליד הכביש.

לעניין האיום על ג', טען הסנגור כי אין בכך כל היגיון וכי מדובר בעלילה מלאכותית שעניינה "גיוס" של עד נוסף שיעיד על מעשה שכלל לא היה, בדומה לאלימות הנטענת כלפי המתלוננת.

פרשת התביעה

תמצית עדותה של המתלוננת (ע"ת 1)

7. בחקירתה הראשית, מסרה ע"ת 1 כי הייתה בת זוגו של הנאשם במשך 18 שנים, ולהם שלושה ילדים.

משותפים. נמסר על ידה כי ביום האירוע, עת בה שהתה עם הנאשם ושלושת ילדיהם ברכב, הם התווכחו והנאשם **"נתן לי את המרפק בצד שמאל"** (עמ' 7, ש' 16), תוך שהצביעה על פניה. בהמשך, משאמרה לנאשם כי "זה הסוף, נגמר", האחרון השיב לה: **"הסוף יהיה אך ורק בבית העלמין"**. לאחר שהגיעו אל ביתם ויצאו מהרכב, התקשר הנאשם לאימה, ג' (ע"ת 2), והודיע לה שאם היא לא תרסן את בתה (המתלוננת), הוא ירצח את הבת. המתלוננת מסרה כי שמעה את אמירתו זאת של הנאשם לאימה, ולדבריה: **"זה קרה מתחת לבנין אני הייתי לידו"** (עמ' 8, ש' 7).

במהלך העדות, הוצג בפני המתלוננת סרטון ממצלמת גוף של השוטרת ליאל (ת/3) והיא אישרה כי היא זו אשר נצפת בסרטון עם מעיל פרווה ומוסרת את פרטי האירוע לשוטרים. לאחר שהמתלוננת נשאלה בדבר פרטי הוויכוח, היא חזרה על האירוע בשנית והפעם הצביעה על מרפק יד ימינה תוך שמסרה כי את המכה ספגה בצד שמאל של פניה.

8. בחקירתה הנגדית, מסרה המתלוננת כי ספגה את המכה מהנאשם בסמוך ולאחר זמן איסוף הילדים הגדולים. תוך כדי שהרכב נוסע "בזיגזג", וציינה כי אזור המכה הוא על העצם שמעל ללחי, ומתחת לעין. המתלוננת מסרה כי הייתה אדמומיות באיזור המכה אולם האדמומיות ככל הנראה חלפה עד להגעת המשטרה אחרי 40 דקות שנראו לה כנצח.

המתלוננת אישרה שמסרה לשוטרים בשטח כי הנאשם נתן לה אגרוף במהלך הנסיעה, הבהירה כי יודעת שאגרוף ומרפק זה לא אותו הדבר, וטענה כי ככל הנראה אמרה לשוטרים בשטח "אגרוף" ולא "מרפק", מתוך הלחץ אותו חוותה, וכדבריה: **"לא אגרוף זה לא מרפק, כנראה שמהלחץ אמרתי אגרוף ולא מרפק"** (עמ' 11, ש' 24).

משנשאלה המתלוננת מדוע מסרה בשיחתה למוקד 100 כי הנאשם "מרים ידיים" על אביה, השיבה כי לא אמרה כן אלא דיווחה על הוויכוח ביניהם מתוך חשש ש"יקרה משהו", שכן אביה עבר ניתוח בליבו. ובהמשך מסרה כי אינה זוכרת שאמרה שהנאשם "הרים ידיים" גם על אביה.

הסנגור הפנה לשתי תמונות שצולמו בעת אירוע בר מצווה של אחד מילדי בני הזוג זמן קצר לאחר אירועי כתב האישום (נ/3 ו-נ/4). לשיטת הסנגור, מדובר בתמונות המשדרות אהבה וחיבוקים, מה שסותר את האיבה הנטענת בין הצדדים בתקופה הרלוונטית לאירוע. ביחס לאלו, ציינה המתלוננת כי האירוע התקיים כשבוע-שבועיים לאחר אירוע האלימות מושא כתב האישום וטענה כי אין המדובר בתיעוד של "אהבה" אלא במצג שנועד על מנת שלא "להרוס" לילד את האירוע, ובהתאם לבקשת הנאשם שאמר לה: **"תתנהגי רגיל, לא נהרוס לילד את האירוע"** (עמ' 15, ש' 14).

משנשאלה המתלוננת בדבר הקשר עם הנאשם בתקופה הנוכחית, היא שללה כי השניים "חזרו" אך ציינה כי **"בזמן האחרון אנחנו בסדר גמור"** (עמ' 16, ש' 19) וכי ביום שקדם ליום מתן עדותה בבית-המשפט, היא נסעה ביחד עם הנאשם ושניים מילדיהם לבני ברק על מנת להוציא דרכון לילדים, אך ציינה כי היא ישבה **"מאחורה עם הקטן, והילדה נהגה"** (שם).

בהתייחסותה לאי חקירת ילדיה במשטרה, מסרה המתלוננת כי **"התנגדתי שיחקרו את הילדים כי ידעתי מה הילדים יעברו איתו אם יעידו לטובתי. לא רציתי לערב אותם בשום פנים ואופן..."** (עמ' 16, ש' 8)

במסגרת עדות המתלוננת הוגשו המסמכים הבאים:

א. דוח פעולה מיום 6.3.20 מטעם השוטרת ליאל לוי (להלן: **"השוטרת ליאל"**) (ת/1)

הדוח משקף את הנצפה בסרטון מצלמת הגוף של השוטרת ליאל, שאליו אתייחס בהמשך. השוטרת ליאל ציינה כי לא

הבחינה בסימן כלשהו על פניה של המתלוננת.

ב. דוח עיכוב הנאשם מיום 6.3.20 מטעם השוטרת ליאל (ת/2)

ג. דיסק סרטון מצלמת גוף של השוטרת ליאל (ת/3)

מדובר בסרטון הצמוד לדוח הפעולה של השוטרת ליאל. השוטרת ליאל תשאלה את המתלוננת, אשר מסרה כי הנאשם איים עליה במהלך נסיעתם ברכב ותיארה כיצד הכה בה - הצביעה על פניה וכן הדגימה באמצעות ידה ביצוע של מכה. במהלך התיאור, השתמשה המתלוננת במילים "אגרוף" ו"בוקס", ולשאלת השוטרת "איך?", השיבה: **"עם המרפק שלו, עם היד הוא נתן לי אגרוף"** וציינה כי אמר לה: **"אני אפטר ממך רק בבית העלמין אני ארצח אותך"**.

לציין כי המתלוננת מסרה לשוטרת כי אין מדובר בפעם הראשונה אולם היא מפחדת להגיש תלונות והוסיפה שהוריה לא מודעים לכך.

ד. דוח עימות בין הנאשם למתלוננת מיום 6.3.20 (ת/4)

במהלך העימות, הטיחה המתלוננת בנאשם הן ביצוע המכה, תוך שהצביעה על המקום בו ספגה אותה בפניה ואת אמירת שני דברי האיומים - האיום שברכב (עליו הלינה לפני השוטרת ליאל שתשאלה אותה בשטח) והאיום שהושמע כלפי ג' בשיחה הטלפונית. הנאשם הכחיש הדברים וביקש שתראה את אזור המכה. בתגובה לכך, המתלוננת מסרה: **"פה מכה ואין לי סימן"** (גיליון 2, ש' 13).

ה. חקירת הנאשם מיום 6.3.20 (ת/5).

במהלך חקירתו הכחיש הנאשם ביצוע העבירות בבחינת לא היו דברים מעולם.

ו. מזכר מטעם השוטרת עמיחי סוויסה מיום 12.3.2020 (תמלול מוקד 100) (נ/1) ודיסק שיחת מוקד 100 (נ/2).

במהלך השיחה של המתלוננת למוקד 100, היא פותחת תלונתה למוקדנית בכך שיש "בלגן" עם הנאשם וכי הוא **"כמעט מרביץ"** למ', אביה, וכי הנאשם רוצה לקחת לה את הילד. כשהמתלוננת נשאלה בהמשך אם הנאשם הרביץ לה, היא השיבה: **"ודאי הוא גם הרים עלי ידיים וגם על אבא שלי"**.

לציין כי למשמע קובץ השמע, ניתן לשמוע ולחוש את הלחץ שבו נמצאת המתלוננת בעת שיחתה למוקד 100.

תמצית עדותה של ג' (ע"ת 2)

9. בחקירתה הראשית, ג' מסרה כי הנאשם התקשר אליה, ובהיותו נסער, צעק: **"או שתרסני את הבת שלך או שאני רוצח אותה"** (עמ' 17, ש' 20). ג' מסרה כי התקשרה מידית לבעלה וביקשה ממנו שילך לבית המתלוננת ויביאה, יחד עם ילדיה, אליהם.

העדה נשאלה מדוע התקשרה לבעלה וענתה כי **"כי אין לי למי להתקשר אם לא אליו. כולי רעדתי ברגע שהוא אמר לי שהוא ירצח את הבת שלי, עד עכשיו אני רועדת"** (עמ' 17, ש' 26).

10. בחקירתה הנגדית, מסרה העדה כי התקשרה לבעלה ולא למשטרה כי רצתה קודם לכל שבעלה יביא את ביתה

והילדים אליהם כך שיהיו מוגנים, וכי לא ידעה באותו זמן מה לעשות. העדה נשאלה על טיב הקשר שבין המתלוננת לנאשם ומסרה כי מדובר בקשר "לא טוב בכלל" (עמ' 18, ש' 25) מראשיתו. בהמשך מסרה העדה כי "זה לא פעם ראשונה שזה קורה. זה לא ריב ראשון שזה קורה" (עמ' 19, ש' 24).

תמצית עדותו של מ' (ע"ת 3)

11. בחקירתו הראשית, מסר מ' כי ביום האירוע, ישב בבית קפה וקיבל שיחת טלפון מבת זוגו אשר הורתה לו ללכת בדחיפות למתלוננת שכן "הם רבים והוא איים לרצוח אותה" (עמ' 21, ש' 1). לדברי העד, הוא ביקש לקחת מהמקום את הילד הקטן בן ה-5 אשר בכה וצעק ואז הנאשם עצר אותו ורצה לקחת את הילד בכוח תוך שאמר לו כי הוא לא יקח את הילד.

12. בחקירתו הנגדית, הבהיר העד את האינטראקציה בינו לבין הנאשם ומסר כי: "...אני באתי הילד היה אצל אמו מחבק אותה ברגליים. באתי הרמתי אותו ללכת איתו, הנאשם בא תפס אותו בכוח רוצה את הילד. היה לנו עימות קצת וכשהגיעה המשטרה הוא שחרר אותו לא היה חסר הרבה שנלך מכות אבל המזל שהייתי חולה אחרי ניתוח לב" (עמ' 22, ש' 1-3).

משהתבקש להביע את עמדתו אשר ליחסים שבין המתלוננת לנאשם, ענה העד כי מדובר בקשר גרוע מאוד, ומסר כי בעבר הוא ובת זוגו גירשו את המתלוננת מביתם ולא דיברו עימה במשך כחצי שנה היות והאחרונה לא ניתקה את הקשר עם הנאשם. לדבריו "היו הרבה אירועים" עם הנאשם.

פרשת הגנה

תמצית עדותו של הנאשם

13. בחקירתו הראשית, מסר הנאשם כי נמצא בקשר זוגי עם המתלוננת מזה כ-18 שנים. לדבריו: "18 שנה חיינו באושר..." (עמ' 25, ש' 10). הנאשם ציין כי בתחילת הקשר, הורי המתלוננת "זרקו" אותה מביתם מכיוון שלא היו מעוניינים בקשר שבין השניים. לדבריו: "אמא שלה לא מקבלת אותי והם חיפשו תמיד להעיף אותי" (עמ' 25, ש' 12).

אשר לאירוע האלימות בו מואשם, מסר הנאשם כי הייתה זו המתלוננת אשר החלה לצעוק ולקלל, ולאחר שהגיעו לביתם, החלה להשתולל, סירבה לעלות לבית והתקשרה למשטרה. הנאשם הוסיף כי התקשר לג' וביקש כי תבוא ותראה את ה"בלגן" שעושה בתה, המתלוננת.

הנאשם מסר כי הילד הקטן היה בזרועותיו, אולם היה זה אבי המתלוננת (מ') אשר לקח ממנו את הילד בכוח.

הנאשם מסר כי מ' אמר בעדותו את מה שהאם לא אמרה - ששניהם "מחפשים" כיצד להיפטר ממנו ולהפריד בינו לבין המתלוננת, ואף טען כי אמה של המתלוננת, ג', אמרה בעבר מפורשות כי תכניסו לבית הכלא.

14. בחקירתו הנגדית, טען הנאשם כי לא איים ולא תקף את המתלוננת, ולדבריו: "היא התחילה ויצא לנו כאילו ויכוחים, לא איומים ולא זה, ריב כמו שיש לכל זוג" (עמ' 27, ש' 24).

בהמשך מסר כי המתלוננת לא התקשרה מעולם למשטרה או להוריה בטענה כי איים עליה או תקף אותה (עמ' 28, ש' 5-12).

משנשאל הנאשם מה אם כן גרם למתלוננת להתקשר למשטרה ביום האירוע ולדווח על אלימות מצדו, ענה: **"לא היה שום דבר. עובדה שהיא לא רצתה שיחקרו את הילדים. למה. הילדים נכחו באירוע"** (עמ' 31, ש' 1-2)

משנשאל הנאשם מה גרם לאימה של המתלוננת "להעליל" עליו לראשונה לאחר 18 שנים בהן לא עשתה כן, ענה: **"18 שנה האמא מלטפת ובכל סתם, אנחנו מדברים היא נכנסת ונדחפת, תמיד חיפשה את הרגע בשביל לעשות את זה. היא אומרת לי כל הזמן אני יכניס אותך לבית סוהר."** (עמ' 31, ש' 32-33). בהמשך משנשאל מתי שמע את אם המתלוננת מאיימת כי תכניסו לבית הסוהר ענה כי **"רק בזמן האחרון היא אומרת לי אני אכניס אותך לבית סוהר"** (עמ' 32, ש' 13), ומשנשאל מתי אמרה לו כן, ענה כי: **"... הם יושבים בגינה אני שומע אותה אומרת את זה"** (עמ' 32, ש' 20).

15. משנשאל מדוע הורי המתלוננת מתנגדים לקשר בינו לבין המתלוננת בשים לב לכך שהיא לא התלוננה בפניהם על אלימות מצדו עובר לאירוע דן, מסר כי **"אני יותר מבוגר מהמתלוננת. היא רוצה איזה אחד אני יודע לבת שלה, ברמה גבוהה יותר ממני ... היא לא אוהבת אותי ואומרת את זה בפירוש שהיא לא אוהבת אותו ותעשה הכול להפריד"** (עמ' 28, ש' 18-21).

16. כשנשאל הנאשם ביחס לקשר שלו עם המתלוננת מאז האירוע, מסר כי הוא עוזר לה ולילדים, אולם עושה כן בהיבא מפני הורי המתלוננת, שכן לטענתו, המתלוננת חוששת מפני תגובת הוריה לקשר הנוכחי ביניהם.

17. משנשאל הנאשם מדוע הוא לא עמד על כך שילדיהם ימסרו עדות במשטרה, ענה: **"אני צריך לעשות את העבודה של המשטרה? הם רוצים להגיע לחקר האמת?"** (עמ' 33, ש' 7) והוסיף כי **"אחרי אותה טראומה שהילדים שלי עברו, בחיים לא היה להם הפרוצדורה הזו, למה לעשות להם טראומה שיבואו לתחנת המשטרה?"** (עמ' 33, ש' 19-20).

משנשאל מדוע לא הביא את הילדים לעדות הגנה מטעמו בבית המשפט, ענה: **"כי אני לא יכול להביא אותם צריך להודיע על עדים לא"** (עמ' 33, ש' 22) ומשנשאל האם ביקש לעשות כן ענה: **"תזמנו אותם. אני לא אקח על עצמי להרוס להם את החיים"** (עמ' 33, ש' 24), ומסר כי ביתו הגדולה בת 17 בעת מתן עדותו בבית המשפט.

18. אשר לנוסח האיומים שהושמעו על ידו בשיחת הטלפון לג', עליו חזרו הן האחרונה והן המתלוננת, מסר הנאשם כי השתיים תיאמו את גרסתן, הוסיף ושאל מדוע השיחה לא הוקלטה, "ומשעודכן" כי הוא זה שהתקשר לאם (גם לשיטתו) טען כי באותו זמן לא היה לו מקליט שיחות.

דין והכרעה

19. הפלוגתא בתיק זה עובדתית בעיקרה. אין מחלוקת כי מכה מהסוג המיוחס לנאשם בכתב האישום בפני המתלוננת, בת זוגו ואם ילדיו, מגבשת עבירה של תקיפת בת זוג, וכן כי איומים על חייה בנוסח האמור בו מהווים איומים ישירים עליה בפגיעה בגופה. בדומה לכך, דברי הנאשם בנוסח שבכתב האישום באוזני ג', מגבשים עבירת איום נפרדת כלפי אם המתלוננת, הגם שמושא הפגיעה הוא בתה, המתלוננת.

הנאשם טען להגנתו כי לא היו דברים מעולם, וזולת ויכוח סוער בינו לבין המתלוננת, ולאחר מכן שיחת טלפון לג', במסגרתה ביקש ממנה כי תבוא "לרסן את ביתה", לא התרחשו אירועים פליליים מסוג תקיפה או איומים המיוחסים לו בכתב האישום.

20. המתלוננת הזעיקה את המשטרה, מסרה לשוטרת בשטח כי הנאשם איים עליה ותקף אותה תוך הדגמת מכה עם המרפק, ובהמשך כעבור זמן קצר חזרה על הדברים הן ביתר פירוט בחקירתה במשטרה ובמהלך עימות עם הנאשם, שם הטיחה בפניו ג' את דברי האיום אותם השמיע כלפי אמה.

21. אימה של המתלוננת מסרה כי שמעה מהנאשם את דברי האיום בטלפון, כי רעדה כתוצאה משמיעתם וכי שלחה באופן מידי את בעלה, מ', למקום במטרה לקחת משם את המתלוננת וילדיהם ולהבטיח את שלומם. מ' עצמו העיד כי שמע את הדברים מפי ג' בסמוך לאחר שיחת הטלפון בינה לבין הנאשם, ובעקבותיהם הגיע למקום.

22. **לאחר ששמעתי את עדויות הצדדים בבית המשפט, התרשמתי ממהימנותם של עדי התביעה, ובראשם המתלוננת. עדי התביעה העידו בבית המשפט באופן עקבי, שוטף, אמין, וסבורני כי לא הפריזו או העצימו בתיאור האירועים. שוכנעתי מעל לכל ספק סביר בדבר נכונות גרסת המתלוננת ואימה בכל הקשור לליבת המחלוקת העובדתית.**

23. האזנה לדיסק השמע של קריאת המתלוננת למוקד 100 וצפייה במצלמת הגוף של השוטרת ליאל, שם נצפית המתלוננת מוסרת את עיקרי הדברים באופן ראשוני ותוך הדגמת מיקום מקום ספיגת המכה בפניה, מלמדים על סערת רגשות ממשית בה הייתה נתונה המתלוננת. מידיות מסירת התלונה בפני השוטרת ליאל בשטח, אופן מסירת הדברים במצב נפשי רגשי סוער לחוץ ומפוחד תוך הדגמת אירוע התקיפה, והטחת הדברים בנאשם במסגרת עימות, שעות אחדות בהמשך, מהווים חיזוק ראייתי לגרסת המתלוננת.

24. האיומים על אם המתלוננת מתקבלים ממספר מקורות: **גו'סאלין** עצמה אשר חזרה על הדברים בבית המשפט, תיארה את החשש הרב ואת הרעד שאחזו בה עת שמעה את הדברים מהנאשם ואשר הובילו אותה להתקשר בזמן אמת לבעלה מ' ממנו ביקשה כי יגיע למקום באופן מידי, **המתלוננת** אשר שמעה את דברי האיום בעמדה בסמוך לנאשם בזמן שיחת הטלפון בינו לבין אימה, **ומ'** אשר שמע אותם מפי ג' בסמוך לאחר שיחת הטלפון עם הנאשם ונשלח על ידה בדחיפות למקום. עדויות אלו אשר נמצאו מהימנות מחזקות ראייתית האחת את השנייה.

25. בניגוד להתרשמותי זאת, מצאתי כי עדותו של הנאשם בבית המשפט היתה עדות מתחמקת, בעלת סתירות פנימיות, שעיקריה לא עומדים במבחני שכל והגיון ישרים, ואשר לא הותירה רושם מהימן. תשובותיו של הנאשם לא נתנו מענה הולם לטענות שהוטחו בו בסוגיות המרכזיות. גרסתו של הנאשם ביחס לתלונות השווא מצד המתלוננת ואימה אינה סבירה ואינה מתכתבת עם מהלכם של האירועים כפי שהנאשם עצמו מתארם.

26. הנאשם טען כי הוא חי עם המתלוננת 18 שנים מאושרות, כי מעולם לא התרחש בינם אירוע אלימות וכן כי המתלוננת לא התקשרה מעולם למשטרה או להוריה נוכח אלימות מצדו. כן טוען הנאשם כי במהלך נסיעתו עם המתלוננת בנסיבות המתוארות בכתב האישום לא התרחש כל אירוע אלימות בינם אף לא אירוע איומים, אלא "ויכוח רגיל כמו בין בני זוג".

עולה לפיכך שאלה, מדוע מצאה המתלוננת לנכון להתלונן על אלימות מצד הנאשם, לראשונה מזה 18 שנות חיים משותפים? גם אם נאמץ את עמדת הנאשם ולפיה הוריה של המתלוננת מתנגדים לקשר ביניהם ואף איימו עליו כי יכניסו אותו לבית הסוהר, מדוע ביתם אשר "עמדה בפרץ" שנים רבות ומעולם לא התלוננה עליו במשטרה או אצל הוריה, מצאה לנכון להתקשר למשטרה דווקא במועד זה? לכך לא סיפק הנאשם כל הסבר סביר.

לעומת זאת, הסברה של המתלוננת לסיטואציה, קרי התרחשותם של אירועי האלימות זה מקרוב בבחינת הקש ששבר את גב הגמל (בשים לב לטענתה כי אין זאת הפעם הראשונה בה נקט הנאשם כלפיה באלימות - יבד), עולה בקנה אחד עם תלונתה המידית וסערת רגשותיה ביום האירוע.

27. כך הדבר גם ביחס להורי המתלוננת. גם אם נאמץ את טענתו כי הללו מאיימים להכניסו לבית הסוהר, לא ברור מדוע "ניצלו" דווקא הזדמנות זאת בה לטענתו לא קרה דבר על מנת להתלונן עליו במשטרה. כן לא ברור מדוע בחר הנאשם להתקשר אל אם המתלוננת ולו על מנת לומר לה שתבוא לרסן את ביתה שעושה בלגן (לטענתו), ככל שיודע שהיא מחפשת הזדמנות להכניסו לבית הסוהר.

יתרה מכך, גו'סאלין לא "ניצלה את ההזדמנות" לממש את "הבטחתה" להכניס את הנאשם לבית הסוהר, שכן כלל לא התקשרה למשטרה לאחר שיחת הטלפון עם הנאשם אלא בחרה לפעול בדרך דיסקרטית בשלב זה, והתקשרה לבן זוגה מ' על מנת שיחלץ את בתה וילדיה מפני הסיטואציה שנוצרה.

ודוק, טענתו של הנאשם כי אמה של המתלוננת מאיימת להכניסו לבית הסוהר, לא רק שאינה "מתכתבת" עם פועלה במשך 18 שנות זוגיות בהן לא התלוננה על הנאשם, אלא שלא מתיישבת עם שכל ישר ומהלך אירועים סביר גם נוכח גרסת הנאשם עצמו. נטען על ידי הנאשם כי לא היו מקרים בהם המתלוננת דיווחה להוריה על מעשי אלימות מצידו (עמ' 28 ש' 12) כך שלא ברור מדוע אמה של המתלוננת נוקטת כלפיו באיום זה. הסברו של הנאשם להתנגדות אמה של המתלוננת לקשר ביניהם היות ומבקשת עבור בתה מישו "ברמה גבוהה יותר ממני" (עמ' 28 ש' 18) אינה תומכת באיום קיצוני כהכנסה לבית הסוהר. ובעיקר קיימות סתירות והתחמקויות הנאשם מעיתוי ואופן אמירות אלו המצביעות על כך שלא הושמעו כלפיו: תחילה מסר הנאשם כי "היא אומרת לי כל הזמן אני יכניס אותך לבית סוהר" (עמק 31 ש' 33), בהמשך מסר כי "רק בזמן האחרון היא אומרת לי אני אכניס אותך לבית סוהר" (עמ' 32 ש' 13), ולאחר מכן התברר שלא שמע את הדברים מפורשות מג' כלפיו אלא "הם יושבים בגינה אני שומע אותה אומרת את זה" (עמ' 32 ש' 20-21) ו- "שומעים הכל אתה שומע אותם מדברים" (עמ' 32 ש' 31).

28. טענת הנאשם כי המתלוננת ואימה תיאמו ביניהן גרסה שקרית ביחס לאיומים כלפי האחרונה בהיות המתלוננת עושה דברה של אימה, אינה עולה אף היא בקנה אחד עם מהלך 18 שנות חייהם המשותפים של הנאשם והמתלוננת כאמור לעיל, ואינה מתיישבת באופן סביר והגיוני עם הסיטואציה שהתחוללה ביום האירוע עצמו במסגרתה הנאשם עצמו היה זה שהתקשר לג' ודרש (לדבריו) שתבוא לראות מה עושה בתה. ג' מיהרה להתקשר לבן זוגה מ', עדכנה אותו בדבר האיומים, האחרון הגיע לזירה במהירות, ובהמשך המתלוננת הזעיקה משטרה. עולה אפוא כי מדובר במצב שלא אפשר תיאום גם מבחינת תזמון מהלך האירועים.

29. ודוק, עלה הן מדברי המתלוננת והן מדברי הנאשם בבית המשפט כי בתקופה שקדמה למתן עדותם יחסיהם תקינים למדי ואף נסעו יחדיו יום קודם לכן באותו רכב לבני ברק עם ילדיהם לצורך הנפקת דרכון. סבורני כי תיאור זה, גם מצד המתלוננת, תורם למהימנות דבריה אשר נמסרו בתקופה רגועה במישור יחסיה עם הנאשם ולא מתוך מקום נוקם מעצים ומפריז.

30. חקירת ילדי הנאשם והמתלוננת במשטרה: בשים לב לכך שהמתלוננת והנאשם נמצאים "משני צדי המתרס" - מתלוננת ונאשם, ונוכח עמדתם בעת חקירת התיק שלא לערב את הילדים, לא מצאתי כי אי חקירת הקטינים מהווה מחדל חקירה הנשקל לטובת נאשם. יתרה מכך, כשהנאשם מסר לבסוף (לאחר שאלה שלישית בנושא) את הסיבה לכך שלא עתר לגביית עדות מהילדים, הוא הדגיש כי "בתור אבא, הייתי מעדיף שלא יביאו את הילדים ... אחרי אותה טראומה שהילדים שלי עברו, בחיים לא היה להם הפרוצדורה הזו, למה לעשות להם טראומה שיבואו לתחנת המשטרה?". ומכאן עולה השאלה - איזו טראומה בדיוק עברו ילדיו? ברי כי הנאשם לא מתייחס לחקירה קודמת של

הילדים במשטרה שכן "בחיים לא היה להם הפרוצדורה הזו". מכאן מתקבלת מסקנה כי הנאשם מתייחס לטראומה הקשורה באירוע מושא כתב האישום. ברם, לגרסתו של הנאשם, האירוע הנדון הוא בסך הכול ויכוח רגיל בין בני זוג, אם כן, מדוע הילדים עברו את "אותה טראומה"? דומה כי מדובר במצב בו הנאשם לא נזהר בלשונו וסתר משהו את גרסתו.

הימנעות הנאשם מהבאת ראיות: הנאשם נמנע מזימון ילדיו כעדי הגנה אף בבית-המשפט, לרבות את ביתו בת ה-17. הימנעות מהבאת עד רלוונטי, מקימה חזקה, לפיו הבאתו הייתה פועלת לחובת בעל הדין הנמנע (ר' קדמי, על הראיות, חלק שלישי-1650). בית המשפט העליון אמר את דברו בסוגיה בהחלטות רבות: "אי הבאתו של עד רלוונטי מעוררת, מדרך הטבע, את החשד, כי יש דברים בגו וכי בעל הדין, שנמנע מהבאתו, חושש מעדותו וחשיפתו לחקירה שכנגד" [ע"א 465/88 הבנק למימון ולסחר בע"מ נ' מתתיהו, סעיף 11 (פורסם במאגרים)].

אמנם מדובר בהימנעות מהבאת ילדים לבית המשפט ויש לשקול הימנעות זאת בזירות המתבקשת, ברם יש לזכור כי לשיטת הנאשם ילדיו כלל לא נחשפו לאירועי אלימות כך שלא חוו כל טראומה ממנה מבקש הורה למנוע מילדיו לחוות בשנית בבית המשפט. זאת ועוד, בתו הבכורה של הנאשם בת 17 כיום. ויחד עם זאת, וברגישות המתבקשת במקרה זה לא ינתן לכך משקל ראיתי משמעותי לחובת הנאשם.

התייחסות לטענות ההגנה העיקריות

31. נטען כי המתלוננת מסרה דברי שקר בשיחה עם מוקד 100 בה טענה כי הנאשם הרים יד גם על אביה. סבורני כי מדובר באי התאמה זניחה בהתחשב במצבה הנפשי אל מול הסיטואציה הסוערת הפיסית והמלחיצה בין מ' לבין הנאשם אשר התהוותה מול עיניה. גם הנאשם עצמו לא סותר קיומו של ויכוח עם מ' ומסר כי הוא ביקש לקחת ממנו את הילד בכוח ובהמשך הוא "שחרר" את הילד שהיה קודם לכן בחזקתו, לידיו של מ'. אף מ' ציין כי הפעיל כוח על מנת לקחת את הילד מידי הנאשם והוסיף כי "לא היה חסר הרבה שנלך מכות". זאת ועוד, מספר משפטים קודם לכן, מסרה המתלוננת פשוטו כמשמעו - "הוא כמעט מרביץ לאבא".

32. נטען כי קיימות סתירות בין עדי התביעה ביחס למודעות הורי המתלוננת להיסטורית היחסים בין הנאשם לבין המתלוננת וכן ביחס לפעולות שנעשו מצד הורי המתלוננת בעבר במטרה למנוע המשך הקשר בין השניים. אכן, קיים פער מסוים בין דברי המתלוננת לשוטרת ליאל בשטח כפי שנצפה בסרטון (ת/3) ולפיהם הוריה לא יודעים דבר על התנהגותו האלימה של הנאשם וחושבים שהכל בסדר, לבין עדות ג' ולפיהם המתלוננת שיתפה אותה בדבר יחסיה העכורים עם הנאשם וכי "זה לא פעם ראשונה שזה קורה", ועדות מ' אשר מסר "שזה קשר גרוע מאוד" וכי היו בעבר "הרבה אירועים" עם הנאשם שהביאו אותו ואת ג' להתנגד נחרצות להמשך הקשר. סבורני כי מדובר בפער "מסוים" בלבד אשר אין בו להשליך על ליבת המחלוקת גם בשל טיבם הצדדי יחסית של הדברים וגם בשל עמימותם היחסית - לא ברור עד תום האם הוריה של המתלוננת נחשפו במישרין לאירועי אלימות פיסית מצידו של הנאשם (דבריה של המתלוננת בפני השוטרת ליאל בשטח הינם ביחס למעשי אלימות - יבד) או "רק" לקשר קשה בעיתי ורצוף ריבים.

כמו כן קיים פער מסוים בין גרסאות הורי המתלוננת ביחס לפועלם למניעת המשך הקשר הזוגי בין ביתם לבין הנאשם: אביה של המתלוננת, מ', מסר כי הם ניסו למנוע את הקשר, ואף הרחיקו את המתלוננת מביתם ולא דיברו איתה תקופה ארוכה היות ולא ניתקה את הקשר, בעוד אמה, ג', מסרה כי לא איימו על המתלוננת בחרם אם תחזור לנאשם. סבורני כי אין בכך ממש: הן ג' והן מ' מסרו כי הקשר בין הנאשם לבין המתלוננת אינו קשר טוב וכי אין זאת פעם ראשונה בה מתרחשים אירועים עם הנאשם. אכן, אמה של המתלוננת מסרה כי מעולם לא איימו על המתלוננת בחרם אם תחזור לנאשם בעוד אביה מסר על חרם שכזה במשך כחצי שנה, אך בה בעת מוסרת ג' כי התנגדה לקשר וכי "...סלחנו כמה פעמים והכנסנו אותו בחזרה הביתה אלי בגלל הילדים" (עמ' 18 ש' 29) (קרי התקיימו ריבים וחרמות - יבד). מכל מקום סבורני כי אף בפער זניח זה אין כדי להשפיע על מהימנות העדים ועל המסקנות המשפטיות ביחס לליבת האירועים.

ביחס לפערים שלעיל סבורני כי יש לאמץ את הכלל על פיו לא בכל סתירה או אי התאמה בין גרסאות עדי התביעה יהיה כדי לפגום במהימנותם. הסתירות או אי ההתאמות שלעיל אינן מהותיות, לא מצויות בליבת המחלוקת הראייתית, וסבורני כי בראיה הכוללת - אינן פוגמות בתיאור ליבת האירועים. נקבע לא אחת בפסיקה כי: **"השאלה איננה אם קיימים אי-דיוקים ואי-התאמות בפרטים, אלא אם המיקשה כולה היא אמינה, ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרים מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק."** [ר' ע"פ 993/00 אורי שלמה נור נ' מדינת ישראל, נו(6) 205 (2002), ע"פ 8916/08 פלוני נ' מדינת ישראל (1.7.2009)].

33. העדר סימני אלימות על פני המתלוננת: אינני סבור כי היעדר סימנים על פני המתלוננת מקעקע במקרה דנן את גרסת המתלוננת. ראשית, לא יוחסה לנאשם עבירת אלימות אשר חבלה נמנית על תוצאותיה. שנית, לא בכל מצב בו סופג מאן דהוא מכה בפניו מתחייב כי תיווצר חבלה. שלישית, יש ואכן ובהתאם לדבריה של המתלוננת נוצרה אדמומיות על פני המתלוננת אשר דהתה תוך זמן קצר יחסית או שלא הייתה משמעותית מספיק כך שהשוטרת בשטח תבחין בה או שהשתלבה בגוון פניה של המתלוננת באופן שלא בלט יתר על המידה. מכל מקום, הנאשם לא עמד לדין בחלופה המחמירה יותר של תקיפת בת זוג אשר גרמה לחבלה של ממש.

34. יחסי המתלוננת והנאשם בסמוך לאחר האירוע: נטען כי תמונות מאירוע בר המצווה של בנם של הנאשם והמתלוננת בה נצפים גילויי חיבה בין השניים מספר ימים לאחר אירוע האלימות מושא כתב האישום אינן עולות בקנה אחד עם אירועי אלימות מצד הנאשם כלפי המתלוננת. עיינתי בתמונות אלה (נ/3, נ/4) בהן בני הזוג מצולמים יחדיו מחויכים וקרובים האחד לשני (ביחד עם בני משפחה נוספים -יבד) זמן קצר יחסית לאחר האירוע מושא כתב האישום, וסבורני כי אין באלו כדי להחליש את עדות המתלוננת. בנקודה זאת מצאתי את גרסת המתלוננת ולפיה נענתה לבקשתו של הנאשם שלא "להרוס" את האירוע לילד, כמהימנה. ויחד עם זאת, סבורני כי יש בתמונות אלו כדי להחליש את גרסת הנאשם בדבר עלילת שווא. סבורני כי תמונות אלו אינן מתיישבות עם גרסת הנאשם ולפיה המתלוננת והוריה העלילו עליו עלילת שווא על מנת להפריד בינו לבין המתלוננת ולגרור למעצרו. הדעת נותנת שאם המתלוננת והוריה הוציאו לפועל מזימה זו, על לא עוול בכפו של הנאשם, ככל הנראה לא היה סולח להם אך שבוע לאחר מעצר שווא, חקירות ועימותים במשטרה. ניסיון החיים והשכל הישר מלמדים כי ההסבר טמון במאמצי המתלוננת שלא לפגוע בילדה בחגיגת בר המצווה שלו ושיתוף פעולה עם הנאשם על מנת שלא תיווצר אי נעימות משפחתית ועוגמת נפש לילדיה.

סוף דבר

35. נוכח האמור לעיל, מצאתי כי המעשים המיוחסים לנאשם בכתב האישום הוכחו על ידי המאשימה מעל לכל ספק סביר, ואני מרשיעו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום: עבירה של תקיפת בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין ושתי עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ט"ו טבת תשפ"ג, 08 ינואר 2023, במעמד הצדדים